

γὰρ γὰρ τοῦ δηλοῦντος τὸν ἦχον τοῦ γαργαρισμοῦ. Ὁ τύπος γαργάλα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ ἀνακογχυλισμὸς οἰουδὴποτε ὑγροῦ εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς θεραπείαν νοσήματός τινος αὐτοῦ κοιν.: Κάνω γαργάρα ἢ γαργάρες μὲ ἀλατόνερο - μὲ λεμόνι - μὲ χαμομήλι κττ. Συνών. γαργαρητό. β) Ὁ ἦχος τῆς γαργάρας ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 92: Ποίημα.

Ἀνοιγοκλοῦς ὁ λάρυγγας, μαῦρο πετὴ τὸ γαῖμα καὶ μέσ' ἔς τὸν κόκκινόν του ἀφρό, μέσ' ἔς τὴ βρα-
[χνή γαργάρα
μισοκομμέν' ἀκούονται τοῦ τραγουδιοῦ τὰ λόγια.

γ) Κραυγή, θόρυβος Θράκ.: Φωνές καὶ γαργάρες εἶχατε χτές. Σήμερα τὸ πῆγε ὅλο φωνές καὶ γαργάρες. 2) Τὸ πρὸς γαργαρισμὸν χρησιμοποιούμενον ὑγρὸν πολλαχ.

3) Χειροκίνητος φυσητήρ σιδηρουργείου Θράκ.: Γυρίζω τὴ γαργάρα καὶ φυσῶ γιὰ νὰ ξεστάνω τὸ οἶδερο. 4) Τὸ πτηνὸν ἀκανθυλλίς (διὰ τοὺς λαρυγγισμοὺς τοῦ κεληδήματος) Κεφαλλ. 5) Παιδιά καθ' ἣν διὰ τῆς τεχνητῆς ταχείας περιστροφῆς ἀντικειμένου τινὸς παράγεται ἦχος Ἡπ. Μακεδ. κ. ἀ. Συνών. σβούρα. 6) Πρᾶγμα λίαν καθαρὸν (ὡς ὁ καθαριζόμενος διὰ τῆς γαργάρας λαιμὸς) Θεσσ. Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἀ.: Ἐπλυνά τὸ ποτήρι καὶ τὸ κάμα γαργάρα Βούρβουρ. 7) Πρᾶγμα συντελοῦν εἰς τὸν καθαρισμὸν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Εἴχαμε ἀέρα γαργάρα γιὰ τὸ λίχνισμα.

γαργαρένιος ἐπίθ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἐνός.

Ὁ πολὺν καθαρὸς καὶ διαυγής: Γαργαρένιο νερό. Γαργαρένια βρύσι.

γαργαρεῶνας ὁ, ἀμάρτ. γαργαλεῶνας Νάξ. (Κορων.—Λεξ. Δημητρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γαργαρεών. Εἰς τὸν τύπον γαργαλεῶνας τὸ λ παρὰ τὸ ρ κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ σταφυλίτης τῆς ὑπερφίας ἐν τῷ στόματι Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀδὴν καὶ μάλιστα ὁ βουβωνικὸς Νάξ. (Κορων.): Πρήστηκε ὁ γαργαλεῶνας μου. 3) Πᾶν ἀδενώδες συγκρότημα τῶν κλειδώσεων τοῦ σώματος Νάξ. (Κορων.)

γαργαρήθρα ἢ, Μακεδ. κ. ἀ. γαργαλήθρα Ἀθῆν. Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρεῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Τὸ γαργαλήθρα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Τὸ ἐξόγκωμα τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ Μακεδ. κ. ἀ. 2) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ κυρίως ἡ ἀμυγδαλὴ Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β. III) Φυσαλὶς ὕδατος Ἀθῆν.

γαργαρητό τό, Λεξ. Βλαστ. 389.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρεῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Γαργάρα 1, ὃ ἰδ.

γαργάρι τό, Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μεσσ.) Χίος κ. ἀ. --Λεξ. Βλαστ. 438.

Κατὰ Κορ. Ἀτ. 4, 68 ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gorgoglio*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *circulio* ἢ *gurgulio* συγγενοῦς τοῦ Ἑλλήν. γαργαρεών. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Εἶδος κανθάρου ἀγν. τόπ. 2) Μικρὸς λευκὸς σκώληξ ζῶν ἰδίως ἐντὸς τοῦ ξηροῦ στελέχους τοῦ ἀσφοδέλου Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) 3) Σκώληξ κοπρίτης Πελοπν. (Μεσσ.) 4) Τρώξ, σιτόψαιρα Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών.

γαργαρίτσα. 5) Τὸ ἐντομον σῆς, σκόρος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἀν.

γαργάρι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. γαργάρ' Εὔβ. (Ἀκρ. Σιτρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ οὐδετέρων ἐπιθέτων εἰς -ι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Καθαρόν, διαυγὲς ἐνθ' ἀν.: Νερό γαργάρ'. 2) Οὐς, πρᾶγμα καθαρὸν ἐνθ' ἀν.: Ξαστέρουσι οὐ οὐρανός, ἔγινι γαργάρ'.

γαργαρίζω (I) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) γαργαρίζου Σαμοθρ. γαργαλίζω Νίσυρ. γαργαρεῶ πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. γαργαρίζω. Ὁ τύπος γαργαλίζω ἐπλάσθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Κάμνω γαργαρισμὸν, ἀνακογχυλιάζω οἰονδὴποτε ὑγρὸν εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς καθαρισμὸν αὐτοῦ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βάλεν ἔς σὸ στόμα σ' νερόν καὶ γαργάρτσον (βάλε εἰς τὸ στόμα σου νερό καὶ γαργάρισε) Χαλδ. β) Ἀναταράσσω ὑγρὸν εἰς τὸ στόμα Ρόδ. γ) Ὁμιλῶ διὰ ἡχου ὁμοίου πρὸς γαργαρισμὸν ΔΣολωμ 22: Ποίημα.

Καὶ τὸ ρεῦμα γαργαρίζει | τὲς βλασφήμες τοῦ θυμοῦ.

2) Ἀναβράζω ἐλαφρῶς (ἢ σημ. ἐκ τοῦ ἡχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν βράσιν) Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἀρχίνησε καὶ γαργαρίζει ἡ τέττερη. 3) Φυσῶ ἐλαφρῶς, ἐπὶ τῆς πνοῆς ἀνέμου Πελοπν. (Βούρβουρ.): Γαργαρίζει λιγάκι ἕνας χαμαεράκος. 4) Παράγω κρότον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρησεν ποντικὸς ἔς τὰ κορφάδια Σύμ. || Ἄσμ.

Ὁ Γιάννης ἐπελίνιξεν καὶ ἔς σὸ νερόν ἐπῆεν, γαργάριξεν ἢ μαστραπὰ κ' ἐγένεφισεν ὁ δράκων

(ὁ Γ. σηκώθηκε λίαν πρωὶ καὶ πῆγε ἔς τὸ νερό, ἐκρότησεν ἢ μαστραπά, χάλκινον σκεῦος, καὶ ξύπνησεν ὁ δράκων). β) Παράγω κρότον ὀλισθαίνων ἐπὶ κατωφερείας ἐπὶ σανίδος καθήμενος (τοῦτο γίνεται συνήθως εἰς τὰς παιδιὰς παγοδρομιῶν ἢ χιονοδρομιῶν) Πόντ. (Κερασ.)

5) Θρηνῶ γοερῶς, ὀλοφύρομαι Σαμοθρ.: Ἀπόψι τὰ μισάνυχτα γαργαρίζαν, τ' ἀκούσ'τι; (ἐπὶ τῶν κραυγῶν τῶν οἰκείων ἀποθανόντος, οἱ ὁποῖοι ἐξερχόμενοι εἰς τὴν θύραν ἀναγγέλλουν οὕτω εἰς τοὺς συγχωριανοὺς τὸν θάνατον). β) Μετβ. προξενῶ θλίψιν Χίος: Ἄσμ.

Ἔτο' εἰν' ὁ κόσμος, ὁ νιουνγᾶς, ὁ κόσμος ποῦ ψεντίζει, κόσμος ὁ ἀκατέργαστος ποῦ μόνον γαργαρίζει.

6) Γίνομαι βραχνὸς Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρτσεν ἡ λαλία μ' ἀσ' σὸ πολλὰ τὸ τραγῶδεμαν (ἐβράχνιασε ἢ φωνή μου ἀπὸ τὸ πολὺ τραγοῦδι). 7) Παράγω φλοῖσβον, ἐπὶ ρέοντος ὕδατος πολλαχ.: Γαργαρίζει τὸ νερό τῆς βρύσης.

γαργαρίζω (II) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαργάρι.

Προσβάλλομαι ἀπὸ τὴν σιτόψαιραν: Γαργάρισε τὸ γέννημα.

γαργαρίζω (III) πολλαχ. γαργαρίτζω Χίος γαργαλίζω Βιθυν. γαργαλίζου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Ὁ τύπος γαργαλίζω παρήχθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Εἶμαι διαυγής, ἐπὶ τοῦ ὕδατος Βιθυν. Πελοπν.: Τὸ νερό γαργαρίζει ἢ γαργαλίζει Βιθυν. 2) Μαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ, ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων πολλαχ.: Γαρ-

